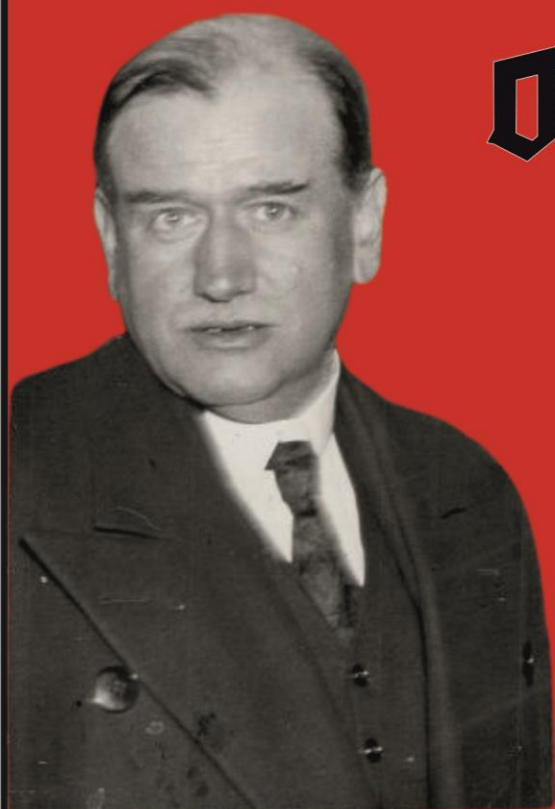

Η απάντηση του Αρχηγού

στον

Ηταλάντιέ

Βερολίνο, 27 Αυγούστου 1939

Τους μήνες Ιούλιο-Αύγουστο 1939, οι εξελίξεις ωθούσαν για μια απόφαση. Στις 11 Αυγούστου η αγγλογαλλική στρατιωτική αποστολή μετέβη στη Μόσχα. Στις 25 Αυγούστου η δραστηριότητα

Κλιμέντ Γιεφρέμοβιτς Βοροσίλοφ
(23 Ιαν 1881 - 2 Δεκ 1969)

τελειώνει με μια δεξίωση από τον Υπουργό Πολέμου Βοροσίλοφ, ο οποίος αναφέρει, ότι η σύναψη του συμφώνου με τη Γερμανία καθιστά περιττές τις περαιτέρω διαπραγματεύσεις.

Την ίδια μέρα υπογράφηκε η αγγλο-πολωνική συμφωνία για αμοιβαία βοήθεια και στις 13:30 ο Αρχηγός έκανε την τελευταία προσφορά για μια αγγλο-γερμανικής συμφωνία με μια δήλωση προς

τον Βρετανό Πρέσβη.

Επίσης, στις 25 Αυγούστου, ο Αρχηγός έστειλε στον Γάλλο πρωθυπουργό Νταλαντιέ ένα προσωπικό μήνυμα για να διευκρινίσει τις γαλλογερμανικές σχέσεις.

Στις 26 Αυγούστου, ο Γάλλος πρωθυπουργός Νταλαντιέ έστειλε μια προσωπική επιστολή, στην οποία ο Αρχηγός απάντησε στις 27 Αυγούστου:

Εντουάρ Νταλαντιέ
(18 Ιουν 1884 - 10 Οκτ 1970)

Η απάντηση του Αρχηγού στον Νταλαντιέ

Βερολίνο, 27 Αυγούστου 1939

Αξιότιμε κύριε πρωθυπουργέ!

Κατανοώ τις ανησυχίες που εκφράζετε. Ούτε κι εγώ από την πλευρά μου έχω ελαχιστοποιήσει ποτέ το βαρύ καθήκον που επιβάλλεται σε εκείνους που έχουν την ευθύνη για την τύχη των λαών. Σαν παλιός στρατιώτης του μετώπου, γνωρίζω, όπως και εσείς, τη φρίκη του πολέμου. Με βάση αυτή την εμπειρία και τη γνώση, προσπάθησα ειλικρινά να εξαλείψω όλες τις πηγές σύγκρουσης μεταξύ των δύο λαών μας.

Κάποτε διαβεβαίωσα ειλικρινά τον γαλλικό λαό ότι η επιστροφή της περιοχής του Σάαρ θα ήταν η προϋπόθεση για αυτό. Μετά από αυτήν την επιστροφή, αμέσως και επίσημα επιβεβαίωσα την παραίτησή μου από τυχόν περαιτέρω αξιώσεις που θα μπορούσαν να επηρεάσουν τη Γαλλία. Ο γερμανικός λαός ενέκρινε τη στάση μου.

Όπως μπορέσατε να διαπιστώσετε μόνος σας όταν ήσασταν για τελευταία φορά εδώ, ο γερμανικός λαός, έχοντας πλήρη επίγνωση της δικής του στάσης, δεν νιώθει και δεν αισθάνεται καμία δυσαρέσκεια ή ακόμα και μίσος προς τον άλλοτε γενναίο αντίπαλό του. Το αντίθετο μάλιστα. Η ειρήνη των δυτικών μας συνόρων οδήγησε σε μια αυξανόμενη συμπάθεια, τουλάχιστον από την πλευρά του γερμανικού λαού, μια συμπάθεια που σε πολλές περιπτώσεις φάνηκε ιδιαίτερα εκδηλωτική. Η κατασκευή μεγάλων οχυρώσεων στη Δύση, η οποία έχει απορροφήσει και απορροφά πολλά δισεκατομμύρια, ισοδυναμεί ταυτόχρονα για τη Γερμανία με επίσημη πράξη αποδοχής και καθορισμού των τελικών συνόρων του Ράιχ. Ο γερμανικός λαός, κατά συνέπεια, παραιτήθηκε από δύο επαρχίες, που κάποτε ανήκαν στο παλιό γερμανικό Ράιχ, αργότερα ανακτήθηκαν με πολύ αίμα και την τελευταία φορά τις υπερασπίστηκε με ακόμη περισσότερο αίμα.

Αυτή η παραίτηση, όπως σίγουρα θα συμφωνήσει η Εξοχότητά σας, δεν αντιπροσωπεύει καμία τακτική εξωτερική διαλλακτική στάση, αλλά μια απόφαση που επιβεβαιώνεται με συνέπεια από όλα τα μέτρα που έχουμε λάβει.

Δεν θα μπορούσατε να μου αναφέρετε, κύριε Πρωθυπουργέ, ούτε μια περίπτωση στην οποία, έστω σε μια γραμμή ή σε μια ομιλία, να έχω παραβιάσει αυτήν την οριστική ρύθμιση των συνόρων του γερμανικού Ράιχ προς τη Δύση. Με αυτή την παραίτηση και με αυτή τη στάση, πίστεψα ότι είχα εξαλείψει κάθε πιθανή πηγή σύγκρουσης μεταξύ των δύο λαών μας, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε επανάληψη της τραγωδίας του 1914-1918. Αυτός όμως, ο εκούσιος περιορισμός των γερμανικών ζωτικών φιλοδοξιών στη Δύση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν αποδοχή της συνθήκης των Βερσαλλιών, που ισχύει σε όλες τις άλλες περιοχές. Χρόνο με το χρόνο προσπάθησα πραγματικά να επιτύχω την αναθεώρηση τουλάχιστον των πιο αδύνατων και αφόρητων διατάξεων αυτής της συνθήκης μέσω διαπραγματεύσεων. Ήταν αδύνατο. Το ότι αυτή η αναθεώρηση έπρεπε να πραγματοποιηθεί, πολλοί διορατικοί άνθρωποι από όλα τα έθνη το γνώριζαν και το θεωρούσαν προφανές. Όποιες μομφές και αν εκφραστούν ενάντια στις μεθόδους μου, όσο κι αν αισθάνεστε υποχρεωμένος να αντιταχθείτε σε αυτές, κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παραβλέψει ή να αρνηθεί ότι, χάρη σε αυτές, κατέστη δυνατό, σε πολλές περιπτώσεις και χωρίς να χυθεί νέο αίμα, όχι μόνο να βρεθεί μια λύση ικανοποιητική για τη Γερμανία, αλλά και ότι, χάρη σε αυτές τις μεθόδους απάλλαξα του πολιτικούς των άλλων εθνών από την υποχρέωση (την οποία συχνά τους ήταν αδύνατο να εκπληρώσουν) να λογοδοτήσουν για αυτή την αναθεώρηση ενώπιον των δικών τους λαών· διότι σε τελική ανάλυση, σε ένα πράγμα θα συμφωνήσει η Εξοχότητά σας μαζί μου:

Η αναθεώρηση έπρεπε να γίνει. Η συνθήκη των Βερσαλλιών ήταν απαράδεκτη. Κανένας έντιμος Γάλλος, συμπεριλαμβανομένου και εσάς, κύριε Νταλαντιέ, δεν θα είχε ενεργήσει διαφορετικά από εμένα σε παρόμοια κατάσταση. Έχοντας αυτό

κατά νου, προσπάθησα τώρα να απαλλάξω από τον κόσμο τις πιο παράλογες από τις διατάξεις της συνθήκης των Βερσαλλιών. Έκανα στην πολωνική κυβέρνηση μια πρόταση που συγκλόνισε τον γερμανικό λαό. Κανείς εκτός από εμένα δεν θα μπορούσε να επιχειρήσει να φέρει μια τέτοια πρόταση στο φως της δημοσιότητας. Και επομένως θα μπορούσε να γίνει μόνο μία φορά. Είμαι πλέον βαθιά πεπεισμένος, ότι αν η Αγγλία συγκεκριμένα, αντί να ξεκινήσει μια άγρια εκστρατεία στον Τύπο κατά της Γερμανίας και να διαδίδει φήμες για γερμανική κινητοποίηση, είχε παρακινήσει την Πολωνία με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να δείξει λογική, η Ευρώπη θα απολάμβανε σήμερα και για είκοσι πέντε χρόνια τη βαθύτερη ειρήνη. Όπως και να 'χει, όμως, με το ψέμα για τη γερμανική επιθετικότητα ξεσηκώθηκε η πολωνική κοινή γνώμη, γεγονός που δυσκόλεψε την πολωνική κυβέρνηση να πάρει τις δικές της αναγκαίες σαφείς αποφάσεις και πάνω απ' όλα η εκτίμησή της για τις πραγματικές της δυνατότητες θολώθηκε με τη μετέπειτα υποβολή της υπόσχεσης εγγύησης. Η πολωνική κυβέρνηση απέρριψε τις προτάσεις μου.

Η πολωνική κοινή γνώμη, πεπεισμένη ότι η Αγγλία και η Γαλλία θα πολεμούσαν στο εξής για την Πολωνία, άρχισε στη συνέχεια να προωθεί αιτήματα που θα μπορούσαν να θεωρηθούν γελοίες ανοησίες αν δεν ήταν τόσο απείρως επικίνδυνα. Εκείνη την εποχή άρχισε ο δυσβάσταχτος τρόμος, μια σωματική και οικονομική καταπίεση περισσότερων από ενάμισι εκατομμυρίων Γερμανών που ζούσαν στις περιοχές που είχαν παραχωρηθεί από το Ράιχ. Δεν θέλω να μιλήσω εδώ για τις φρικαλεότητες που έχουν διαπραχθεί. Το Ντάντσιχ όμως, μετά τις συνεχείς καταπατήσεις των πολωνικών αρχών, συνειδητοποιούσε όλο και περισσότερο το γεγονός ότι βρισκόταν αμετάκλητα στο έλεος μιας δύναμης ξένης προς τον εθνικό χαρακτήρα της πόλης και του πληθυσμού της.

Επιτρέψτε μου τώρα να ρωτήσω, κύριε Νταλαντιέ, πώς θα ενεργούσατε, σαν Γάλλος, εάν, από κάποια ατυχή έκβαση ενός γενναίου αγώνα, μια από τις επαρχίες σας χωριζόταν από έναν διάδρομο που καταλάμβανε μια ξένη δύναμη, αν μια μεγάλη

πόλη - ας πούμε η Μασσαλία - εμποδιζόταν να αυτοανακηρυχθεί Γαλλική, και αν οι Γάλλοι που ζούσαν σε αυτή την περιοχή θα διώκονταν, θα ξυλοκοπούνταν, θα κακομεταχειρίζονταν, ακόμη και θα δολοφονούνταν βάνουσα;

Είστε Γάλλος, κύριε Νταλαντιέ, οπότε ξέρω πώς θα ενεργούσατε. Εγώ είμαι Γερμανός. Κύριε Νταλαντιέ, μην αμφιβάλλετε για την αίσθηση της τιμής μου και την αίσθηση του καθήκοντός μου να ενεργώ ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Αν είχατε την ατυχία που έχουμε εμείς, τότε θα δεχόσασταν κύριε Νταλαντιέ αν η Γερμανία ήθελε να επέμβει χωρίς κανένα λόγο, ώστε ο διάδρομος να συνεχίσει να διασχίζει τη Γαλλία, ώστε να αποτραπεί η επιστροφή των κλεμμένων περιοχών, ώστε να απαγορευθεί η επιστροφή της Μασσαλίας στη Γαλλία;

Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορώ να φανταστώ, κύριε Νταλαντιέ, ότι η Γερμανία θα πολεμούσε εναντίον σας γι' αυτόν τον λόγο, γιατί εγώ και όλοι οι άλλοι έχουμε παραιτηθεί από την Αλσατία-Λωρραίνη για να αποφύγουμε περαιτέρω αιματοχυσία. Και ακόμη λιγότερο θα έπρεπε να χύσουμε αίμα για να διαιωνίσουμε μια αδικία που θα ήταν αφόρητη για εσάς και τόσο ανούσια για εμάς. Όλα αυτά που εκφράζετε στην επιστολή σας, κύριε Νταλαντιέ, τα νιώθω ακριβώς όπως τα νιώθετε.

Ίσως εμείς, σαν παλιοί στρατιώτες στο μέτωπο, μπορούμε να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον πιο εύκολα σε ορισμένες περιοχές, αλλά σας παρακαλώ να καταλάβετε και αυτό: ότι είναι αδύνατο για ένα έθνος με τιμή να εγκαταλείψει σχεδόν 2 εκατομμύρια ανθρώπους και να τους βλέπει να τους κακομεταχειρίζονται στα δικά του σύνορα. Ως εκ τούτου, διατύπωσα μια συγκεκριμένη απαίτηση: το Ντάντσιχ και ο διάδρομος πρέπει να επιστραφούν στη Γερμανία. Οι μακεδονικές συνθήκες στα ανατολικά μας σύνορα πρέπει να εξαλειφθούν. Δεν βλέπω κανένα τρόπο να πείσουμε την Πολωνία, η οποία τώρα νιώθει απρόσβλητη υπό την προστασία των εγγυήσεών της, να βρει μια ειρηνική λύση εδώ. Αλλά θα έπρεπε να απελπίζομαι για ένα αξιοπρεπές μέλλον για τον λαό μου, αν, υπό τέτοιες συνθήκες, δεν είχαμε αποφασίσει να λύσουμε το ζήτημα με τον

ένα ή τον άλλο τρόπο. Αν η μοίρα αναγκάσει τους δύο λαούς μας να πολεμήσουν ξανά, τότε τα κίνητρα θα ήταν διαφορετικά.

Εγώ, κύριε Νταλαντιέ, θα έπρεπε τότε να παλεύω με το λαό μου για την αποκατάσταση μιας αδικίας που μας επιβλήθηκε, ενώ οι άλλοι θα πολεμούσαν για τη διαιώνιση αυτής της αδικίας. Αυτό είναι ακόμη πιο τραγικό, αφού πολλές από τις σημαντικότερες προσωπικότητες του δικού σας έθνους έχουν αναγνωρίσει την παραφροσύνη της λύσης του 1919, καθώς και την αδυναμία της επ' αόριστης παράτασής της.

Αντιλαμβάνομαι απόλυτα τις βαριές συνέπειες που θα επιφέρει μια τέτοια σύγκρουση. Πιστεύω, όμως, ότι το μεγαλύτερο βάρος θα έπεφτε στην Πολωνία, γιατί ανεξάρτητα από το πώς θα ήταν η έκβαση ενός πολέμου για αυτό το ζήτημα, το σημερινό πολωνικό κράτος θα χανόταν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Το γεγονός ότι οι δύο λαοί μας πρέπει να εμπλακούν σε έναν νέο και αιματηρό πόλεμο εξόντωσης, είναι πολύ οδυνηρό όχι μόνο για εσάς, αλλά και για μένα, κύριε Νταλαντιέ.

Όμως, όπως ήδη αναφέρθηκε, δεν βλέπω καμία πιθανότητα να επηρεάσουμε την Πολωνία με μια λογική έννοια για να διορθώσουμε μια κατάσταση που είναι αφόρητη για τον γερμανικό λαό και το γερμανικό Ράιχ.

Αδόλφος Χίτλερ